

VERMILJOEN-ROOD

door J. Molenaar-Kuiper
tekeningen: H. Molenaar

Erich kwam thuis met een laaiend enthousiasme.

„Ik heb een opdracht gekregen voor een folder.“

Hij zat meteen achter z'n werktafel te schetsen en vertelde onderwijl:

„'t Is natuurlijk maar een klein opdrachtje. En vervelend, want het moet precies naar een opgave. Dus aardigheid is er niet aan. Maar 't is een aanknopingspunt voor een betere opdracht. En ze betalen contant!“ Erna leunde met haar ellebogen op zijn tafel en keek mee naar zijn gekrabbel.

„Hoe is de opgave?“ vroeg ze belangstellend.

„Zó!“ wees hij, „vervelend! Een vermiljoenrode achtergrond. . . . Ai! Vermiljoenrood. Heb ik dat nog?“ Hij scharrelde in de doos met verftubes.

249 „Karmijnrood,“ viste Erna er uit, „kan je 't

daar niet van mixen op de één of andere slimme manier?“

„Nee,“ schudde hij, „dat gaat niet. Daar heb ik een zuivere tube voor nodig. Dan moet ik er direct even een gaan halen. Hebben we nog. . . .?“

„Nee,“ zei ze verschrikt, „we hebben niet meer! Ik heb eens ontzettend slim en verstandig willen zijn en heb voor drie dagen levensmiddelen in huis. Ik heb aardappelen, ik heb brussels lof, ik heb bieten, ik heb macaroni enz. enz. Maar geld heb ik niet meer.“

Erich boemde door 't atelier met een zware rimpel boven z'n neus.

„Hoe lossen we dat op?“ vroeg hij zich af. „Wanneer moet het af zijn?“

„Woensdagochtend vroeg. 't Is nu Maandagmiddag. En ik maak het desnoods in een paar uur. Heb je een idee?“

„Nee,” zei ze, „nog niet. Maar 't zal wel komen!”

Ze peinsde zich suf. Ze scharrelde rond wát ze, en aan wiè ze, zou kunnen verkopen.

Ze vond niets. Maar later op de middag vroeg ze nog: „Wat kost zo'n tube?”

„Drie francs,” zei hij hoopvol, maar daarop kwam van haar geen antwoord meer.

Erich werkte z'n schets vast uit en Erna was zwaar aan de gang in 't keukentje.

Toen, plotseling, kwam Jan, een kennis die ze in geen maanden gezien hadden.

„Hallo,” groette Erna opgewekt, „je treft het. Je mag blijven eten. Ik heb een uitzonderlijk maal gekookt!”

Jan wou wel blijven, mits. . . „Ik er wat toe bij mag dragen!”

„Er valt niets meer bij te dragen. Mijn diner is bereids klaar.” Jan drong erg aan. Hij zei zelfs dat hij dan nièt bleef, want dat hij niet wou klaplopen, zeker bij hen niet, hij kende immers hun omstandigheden!

En toen zei Erna, met een plotseling stralende blik: „Ik heb een onbeschrijflijke zin in wijn!”

Erich sloeg stijl achterover. Erna, die wijn niet uit kon staan. Een hoogst zeldzame keer eens een paar slokken dronk. Maar Jan deelde direct haar enthousiasme.

„All right, dan ga ik een paar flessen wijn halen.”

„Ik ga wel even mee!” bood ze bereidwillig aan.

Er ging Erich een licht op. Hij fluisterde haar gauw toe: „Ga je 't hem te leen vragen?”

„Ben je mal,” zei ze vlug terug, „dat nooit.” Nee, dan begreep Erich 't niet.

Maar Erna liep met Jan naar de winkel in hun straat en hij kocht twee flessen „dure” wijn, van vier francs (veertig cent!) per stuk. Want in Parijs kan je al een fles drinkbare rode wijn voor 2 fr. krijgen.

Het werd een gezellige maaltijd. Jan vertelde zijn belevenissen uit de maanden dat ze hem niet hadden gezien en Erna dronk een heel glas wijn. Maar toen Jan haar wéér in-

schenken wilde, bedankte ze.

„Die onbeschrijflijke zin in wijn van jou valt erg tegen,” constateerde hij teleurgesteld. Maar Erich en hij dronken samen anderhalve fles leeg en de stemming was van een uiterste gezelligheid.

Om twaalf uur vertrok Jan. Ze deden hem samen uitgeleide. Toen de deur dicht was, zei Erna: „En morgen om negen uur heb jij je tube verf!”

Erich snapte 't nòg niet. Maar Erna hief een lege wijnfles.

„Dat is één franc flessengeld,” zei ze. Ze goot het restant van de andere fles in een melkkan.

„Dat 's twéé francs!” gloriëerde ze.

En tenslotte nam ze de oliefles uit de keuken, goot de slaolie in een oude theepot en hief de derde fles in de lucht.

„Drie francs, morgen te incasseren in ons winkeltje hier in de straat.”

Ze haalde het de volgende dag zelf. Ze legde Erich het geld voor en ze voerde hem nog drie keer een „kopje wijn”.

„Want dat ene glas heb ik zelf met moeite genoeg gedronken!” Parijs, 1934.

